

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939–2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistențele soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii noastre polițiste. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2001, 2004, 2009, 2011, 2013), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2006), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2006), *Bărbații sunt niște porci* (Editura Nemira, 2006), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2006), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altin-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Disparația statuii din parc* (Editura Nemira, 2008), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRAȘOVEANU

MINERVA SE DEZLĂNȚUIE

Ediția a III-a

NEMIRA

CUPRINS

1. Stupefacție	5
2. Martiriul locotenentului Dobrescu	16
3. Omul în gri	31
4. Capcana	46
5. Meci cu trișorii	53
6. Betsy din Chicago caută un văr	60
7. Spionaj Și contraspionaj	76
8. Ciudățeniile unor călători	83
9. Asasinat sub clar de lună	99
10. „Sunteți neliniștit, domnule Iliescu?“	111
11. Atentatul	122
12. Patru citronade cu cianură.....	132
13. Ionică Panait mărturisește.....	149
14. Suspiciuni	156
15. Spargere la familia Plămădeală.....	165
16. „ <i>C'était la dernière valse...</i> “	176
17. Orhidee de la Nisa pentru Minerva.....	186
18. O evadare ratată.....	199
19. Totul se plătește	211
20. Asasinat în umbra troiței.....	223
21. Căpitanul Atanasiu nu crede în superstiții	230
22. La flacăra lumânărilor	243
23. Un hoț sentimental.....	269
24. Invenția.....	279
25. Minerva, cățelul Spiridon și Dobrescu beau șampanie	285

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA

Minerva se dezlănțuie / Rodica Ojog-Brașoveanu. - Ed. a 3-a. - București :
Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0912-9

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
MINERVA SE DEZLĂNȚUIE

© Nemira, 2014, 2015, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0912-9

1

STUPEFACTIE

Bărbatul își lasă trupul să se odihnească pe firul apei. Ochii i se îmbătară de atâta cer. Apoi își încordă brațele, începând să înoate fără zgomot. Mișcări lungi și line. Pe mușchii puternici apa se fărâmița în boabe limpezi. Se apropie de mal. Locul era ciudat și pustiu. O salcie își clătea părul în undele râului. Mai încolo, creșteau tufișuri sălbatice cu poame roșii, ca niște cercei. Omul privi în jur, scormonind cu ochi neliniștiți malul, și dispăru printre tufele de bozie. După câteva minute coborî poteca spre șosea. Haina de călugăr ascundea silueta viguroasă cu umeri de atlet. Se opri în fața stâlpului, consultând îndelung tăblițele indicatoare. Își potrivi desaga pe umeri și, căutând marginea drumului, se îndepărtă cu pași mari.

Va ajunge abia spre seară la Peștera Sihastrului. În mânăca anterului, în loc de mătânie, ascundea un stilet lung.

- Cică alea de la Roma seamănă cu japițele noastre.

- Cine? Întrebă distrat Plămădeală.

Mâinile îi tremurau de nerăbdare. Frate-său se încruntă pe dată:

- Auzi vorbă! Cine! Fetițele din Piața Spaniei! Nu merită să te arunci. În schimb, la Paris... Duse degetele ciorchine la buze: Durere! Midinete, curățele, nostimioare... Să-mi trimiți o ilustrată sexy!

Desenă cu mâinile în aer o siluetă de femeie, insistând pe anumite curburi:

- Asta mă interesează în primul rând. Reține! O expediezi pe adresa institutului, fără plic. Moare Popovici de la Personal...

Plămădeală râse. Nevastă-sa intră în odaie și celălalt amuți.

- Sunt neliniștită. Nu știu de ce sunt atât de neliniștită. Îi căută privirea: Să ai grijă!

Șoseaua se așternea monotonă.

„Diseară ajung la graniță. Mâine Ungaria și poimâine Iugoslavia... Da, miercuri sunt la Veneția.“ Ochii îi străluciră: „Veneția! Gran Canale... Puntea Suspinelor... Palatul Dogilor...”

Se înșela. N-avea să vadă piața San Marco. La câțiva kilometri de frontieră, lângă Peștera Sihastrului, va trăi cea mai îngrozitoare aventură din viața sa.

Rudy Negreanu cercetă peronul. O gară mică, cenușie, cu lume puțină, nelipsitele mușcate și un ceas rotund agățat la intrare. Coborî amețit de lumina puternică. O fetiță desculță, în rochiță de barhet, îl opri întrebând timid:

- Doriți o cameră?

Strângea nisip cu degetele de la picioare, lăsându-l să scape în șuvițe subțiri.

Rudy Negreanu zâmbi, bătând-o ușor pe obraz. Se apropie de chioșcul cu răcoritoare și ceru un sirop. Chipul vânzătoarei nu se vedea. Apăru doar o mână udă cu un inel ieftin de argint care luă banii.

Peste 48 de ore, la Peștera Sihastrului, o altă mână, desprinsă parcă de trup, îi va strecura cianură în paharul de pe noptieră.

Mercedesul cu număr străin frână brusc. O țigancă zveltă coborî. Zâmbi omului de la volan, arătându-și dinții strălucitori. Mașina demară, dispărând printre serpentine. Femeia își scutură fustele înflorate și-și potrive basmaua peste lațele împletite subțire. Privi în jur și, apucând pe un drumeag, se înfundă în pădure.

Știa să zică în ghioc, în bobi și în aburi de cafea. Trecutul... Viitorul... Drama de la Peștera Sihastrului n-o prevăzuse. Ceva însă o chema acolo.

Iliescu aruncă revista și oftă ostentativ:

- Greu ne mai mișcăm!

Un zâmbet, o încuviințare din partea celui lalt și discuția s-ar fi însălat indiferentă, împingând timpul din urmă. Dar Iliescu tăcea, cu ochii întorși undeva înăuntru. Locomotiva trăgea din greu, gâfâind. Fiecare învățitură de roată îi apropia de destin.

Unul dintre ei va muri la Peștera Sihastrului. Celălalt nu va fi străin de crimă.

Femeia întinse leneșă mâna și aprinse veioza. Alain Mathieu privi brațul rotund, ușor bronzat.

„Are încheieturi fine, de marchiză. E cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o în viața mea.“

O trase lângă el. Îi auzi șoapta caldă îngropată în subsuoară.

- O să-mi fie greu fără tine. Două săptămâni...

- Trec repede, ai să vezi.

- Mă iubești?

- Draga mea...

- Cât mă iubești?

- Cât marea.

- Atunci rămâi.

Îl privi cu un surâs cuminte. Surâsul ei... Surâsul care-i aducea lacrimi.

- Două săptămâni, iubito, atât! Când mă întorc...

Nu se va mai întoarce niciodată. În noaptea de 21 iulie, Alain Mathieu va muri înjunghiat. La Peștera Sihastrului.

Respect pentru oameni și cărți

Inginerul Gogu Vasilescu apăsă pe accelerator. Mașina se cabră și țâșni ca o săgeată pe șoseaua pustie.

„Încă două sute de kilometri... În două ceasuri, poate un ceas și jumătate, sunt acolo.“

Peste 36 de ore va fi împușcat. Acolo, la Peștera Sihastrului.

Ecaterina Stănescu lăsă jos valiza din piele galbenă și își duse mâna la ochi, privind în lungul șoselei. Autobuzul venea din jumătate în jumătate de oră. Scoase o revistă din sacul de voiaj și, sprijinindu-și spatele de balustradă, suspină ușor. Pe lângă ea trecu căpitanul Atanasiu, privind-o indiferent. Avea o siluetă ușoară, cu ceva țeapăn în mers și în mișcarea umerilor.

Nu se cunoșteau. Peste câteva ore se vor întâlni la Peștera Sihastrului într-o luptă surdă.

Autobuzul arhiplin urca panta scrâșnind din toate încheieturile. Ionică Panait se uită strâmb la femeia care-i înghesuia în pânțele desaga și coșul cu rațe. Scoase batista, ștergându-și obrazul asudat.

Gestul anticipa o altă mișcare. Scena marii surprize de la Peștera Sihastrului.

Marioara Țâmpoc, deșirată, cu un geamantan de carton în mână, își trecu palma nădușită peste obrazul lipsit de farmec.

Traversă șoseaua fredonând binedispusă. Nu știa că în curând, la Peștera Sihastrului, va fi una dintre primele victime.

Peștera Sihastrului... Ziduri albe, line, cu viniete înfipite în pântecul văruiat. Coloane zvelte sprijină cerdacul de la primul etaj. Acoperișul de ardezie strălucește. Adună ca într-o pâlnie tot soarele de la răspântie.

Gonind pe șosea ori pășind atent pe poteci umbrite, oamenii caută același drum: spre hanul de la Peștera Sihastrului. Vor trăi aici drame puternice, răscolitoare...

Totul a plecat de la un incident petrecut cu o săptămână în urmă...

- Hoțul! Hoțul! Puneți mâna pe el!

Individul alerga din răspuțeri. Era scund, îmbrăcat într-o cămașă roșie cu carouri. Un roșu strident ce se vedea până departe. Sub braț ținea o servietă.

Oamenii îl urmăreau ațățați. Câțiva, mai tineri, traversară încercând să-i taie calea spre bulevard.

Locotenentul Dobrescu opri o femeie.

- Ce s-a întâmplat?

- A spartăra unul tutungeria. Un derbedeu!

- Un nebun, opină cineva.

Trecătorii se opriră, comentând aprins incidentul.

- Să-ți riști pielea pentru un pachet de țigări...

- Se vede treaba că nu fumezi. Nu știi ce-i ăla viciu...

- Ei, și dumneata! spuse femeia. Ce, parcă e numai țigări?

- Dar ce mai e?!

- De unde să știi? Așa, dăgeaba, n-o fi băgatăra el șperaclu'.

Omul continua să alerge. În spate se auzeau pașii celorlalți. Din ce în ce mai aproape.

„Trebuie să ajung la bulevard... Mă pierd mai ușor...“

Țâșni ca o săgeată prin fața tramvaiului. Se împiedică și căzu, scăpând servieta din mână.

Vatmanul frână reflex. Prea târziu. Auzi doar urletul. Când deschise ochii, o mare de oameni înconjurau vagonul. Hoțul zăcea strivit sub roți. Sângele înnegrise cămașa roșie.

Locotenentul își întoarse privirea. Masa aceea de carne nimicită, oasele sfărâmate, mâna aproape desprinsă de trup erau insuportabile. Apoi se întâmplă ceva ciudat. Sub ochii stupefiați ai mulțimii, leșul începu să prindă viață. Leziunile emanau un lichid galben, gelatinos, care aproape concomitent

se coagula. Un lichid necunoscut, reconstituind complet țesuturile distruse. Timp de câteva secunde, oamenii rămași fără grai urmăriră, cu sentimentul cert că asistă la o minune, un proces unic de regenerare. Acolo unde fusese doar carne hăcuită, mușchiul, pielea fără pată, miraculos refăcute, păreau neatinsse.

Hoțul deschise ochii. Clipi mărunț, căutând buimac în jur. „Nu înțeleg, șopti. Cum...” Nu-l auzi nimeni. Țâșni brusc în picioare și, frângând cercul mulțimii, dispăru. Oamenii priviră lung în urma lui fără să se miște. Nu înțelegeau ce se petrece și se simțeau înspăimântați.

Locotenentul încă uluit o luă la goană. Individul nu trebuia să scape. Deținea un secret magic, nemaiauzit și doar întâmplarea îl scosese din anonimat. Ajuns în colțul străzii, urmări tertipurile hoțului care încerca să se debaraseze de o eventuală umbră.

Omul în gri venea în spate. Purta un costum fresco cu ceva englezesc în sobrietatea croielii, singularizându-l în mulțimea de bluzoane și cămași colorate.

Pe fața rigidă apăru un zâmbet. Silueta subțiratică a locotenentului desena zigzaguri, camuflându-se privirilor aruncate de hoț.

Cursa continua. Același start – ciudata întâmplare din bulevardul 1 Mai; același țel – prinderea și identificarea protagonistului.

Adversarii erau locotenentul de securitate Dobrescu și omul în gri, reprezentantul unei puternice agenții de spionaj cu sediul în străinătate. Din momentul accidentului trecuseră abia șase minute.

Hoțul o coti la stânga, apoi traversă din câteva salturi strada, dispărând într-un gang. Curios, nu găfâia, nu se simțea obosit. Îi era doar teamă. O teamă care-i strivea inima. Ieși

într-o alee și coti la dreapta. Escaladând un gard de piatră, ajunsese în curtea unei bodegi mici de cartier.

Pândi ascuns după lăzile cu bere depozitate în stive înalte. Nu, nu-l urmărea nimeni. Încercă să-și domolească pasul și dispăru într-un bloc cu trei etaje situat la capătul străzii.

„Strada Cerna“, citi locotenentul. O tăbliță veche pe care literele abia se mai desluseau. Blocul purta încă rănile bombardamentului din 4 aprilie 1944. O bucată de balcon desprinsă, urme de schije ca pe un obraz mâncat de variolă.

La una din ferestre se aprinse lumina. Locotenentul zări pentru o clipă chipul hoțului, care trăgea perdelele. Intră, căutând tabelul locatarilor. Individul se numea Ion Pintilie.

Locotenentul ieși în stradă și la primul colț opri un taximetru.

Omul în gri se uită după Getaxul care se îndepărta. Apoi intră în bloc. Își puse mânușile și sună lung la ușa lui Pintilie.

Nu răspunse nimeni. Așteptă câteva secunde, apoi își făcu vânt, aruncându-se cu umărul înainte. Broasca cedă abia la a treia încercare. Avu impresia că aude o altă ușă trântindu-se. Traversă în fugă apartamentul gol și prin bucătărie se precipită pe scara de serviciu.

„Cum de nu m-am gândit?!“

Ajunse în curtea interioară a blocului. Pintilie dispăruse.

Omul în gri scotocea expert, desertând rafturi și sertare; căută în șifonier, sub covor, în discotecă. Pe lada divanului găsi o agendă veche de câțiva ani. O băgă în buzunar și privi încă o dată în jur.

„În curând, se va întoarce puștiul ăla de la miliție ori de la Securitate...”

Faptul că dezordinea îi va trăda trecerea și, totodată, mobilul vizitei îi era absolut indiferent. Urme care să poată duce la identificarea sa nu lăsase.

Stinse lumina și părăsi apartamentul.

Omul în gri trecu în spatele draperiei de pluș. Acolo unde mâinile o apucau, perdeaua era tocită și slinoasă. Ridică receptorul, pândind mișcările bufetierei. Femeia spăla pe jos. I se vedeau pulpele bolnave de varice, picioarele încălțate în ghete de pânză cu vârfurile și călcâiele retezate, coapsele surpate, prăvălitate spre genunchi.

Formă numărul, păstrând dintr-o veche obișnuință degetul înțepenit în orificii până la rotirea completă a discului.

Glasul celuiilalt, calm, fără tonalități, țâșni limpede din aparat, nefiresc de aproape.

Omul în gri își lipi buzele de microfon. Șopti înăbușit:

- Trebuie să ne vedem.

- Mâine.

- Astăzi, nu mâine. E urgent. Adăugă: Nu v-am deranjat niciodată pentru fleacuri.

Urmă o pauză. Nu-și putea dezlipi ochii de la picioarele acelea bătrâne. Ciorapii cafenii erau prinși cu jartiere intrate adânc în carnea puhavă.

- Bine. Peste jumătate de oră, la braseria Cina.

Colonelul Ionaș își prinse bărbia în palmă. Povestea era fantastică. Prea fantastică...

- Știu, spuse locotenentul Dobrescu. Avea figura răvășită, privirea îi ardea. Vi se pare absurd. Și mie... Încă nu-mi vine să cred. Dacă ați fi văzut uimirea, dar ce zic eu uimire: groaza oamenilor... Păreau pietrificați. Individul acela repezit sub roțile tramvaiului, masă sângerândă de carne, oase zdrobite și deodată..., sub ochii noștri, prinzând viață, din nou contur. Țesuturile care se refăceau ca într-o vrajă, ca în poveștile cu zâne...

Ionaș lăsă stiloul să-i cadă pe birou:

- Când s-a întâmplat accidentul?

Omul în gri își privi ceasul:

- Acum aproximativ o oră.

Celălalt îl asculta circumspect. Era un bărbat mărunț, între două vârste, cu o figură anonimă. L-ai fi putut lua drept contabil, funcționar mijlociu într-o întreprindere oarecare.

Duse halba la gură, pândind mișcările ospătarului. Grădina era plină de lume. Oameni care râdeau sub cerul limpede, găurit de primele stele.

- Vă dați seama ce înseamnă asta?

Colonelul se opri în fața locotenentului:

- Cea mai fantastică descoperire a omenirii. A omenirii de la începuturile ei. Mai mare decât focul, mai mult decât tot ce s-a putut născoci vreodată. Evenimentul care va desemna începutul adevăratei epoci de aur a umanității. Războiul devine astfel un nonsens. Bolile, infirmitățile - amintiri hâde. Omul învingând neputința, descompunerea, omul triumfând asupra celui mai absurd fenomen: moartea. Îți dai seama?! Îți dai seama?!

- Bineînțeles! zâmbi subțire omul în gri. Milioane de medici, spitale, fabrici de medicamente, toate azvârlite la coșul cu gunoi. Și, în primul rând, crahul întreprinderilor Tex. Faliment total.

Celălalt îl întrerupse brusc. Ospătarul deșertă scrumiera și trecu mai departe.

- Cum arăta individul?

Locotenentul își duse mâna la frunte:

- Cam la patruzeci-patruzeci și cinci de ani. Scund, chel, îmbrăcat destul de bine. Când și-a revenit, părea el însuși înspăimântat sau mai degrabă nedumerit. A luat-o la goană... Oamenii se dădeau la o parte îngroziți. Nici Hristos nu și-ar fi deschis așa pârtie. L-am urmărit până acasă. Din stradă am văzut când a aprins lumina și a tras perdelele. Am oprit primul taxi și...

- Cum îl cheamă? întrebă colonelul.

- Ion Pintilie. N-a vrut să deschidă. Până să sparg ușa, a dispărut pe scara de serviciu. M-am luat după el, dar degeaba. Nu-i un începător.

Celălalt își mușcă buzele:

- Acasă nu se mai întoarce. Cum puteți da de el?

- I-am găsit carnetul cu adrese. Sunt și câteva numere de telefon.

Bătrânelul își ridică privirea.

- I-a mai luat cineva urma?

- N-am avut impresia, zise locotenentul. Oamenii erau terifiți. Nu le mai păsa de tutungerie.

- Nu la asta m-am referit. Zeci de martori au văzut accidentul. Mi-e teamă să nu fi asistat și cine nu trebuie.

- Vă gândiți la vreun agent străin?

- Da, spuse Ionaș. În dosarul „inginer M“ ești folosit ca nadă. Dacă azi ai fost filat... Un astfel de individ ar fi înțeles numaidecât despre ce este vorba. N-ai observat pe nimeni?

- Ba da! Puștiul de la Securitate. Îl urmăresc de trei zile...

- Știu, afacerea „inginer M“.

Omul în gri surâse.

- Întâmplarea! Oricum, mare lucru n-o să afle. Pintilie a dispărut, iar ce era interesant în casă am luat eu.

- Un mic handicap. Sper să nu-l pierdeți.

Rezidentul mai luă o gură de bere, apoi se ridică:

- Țineți-mă la curent. Și nu uitați: Tempo! Tempo! Câștigă cursa cel care aleargă mai repede sau nimerește drumul cel mai scurt. Aș opta pentru a doua variantă.

Omul în gri rămase singur. Privi absent conținutul halbei. Spuma se agățase de pereții groși, ca o dantelă zdrențuită.

„Drumul cel mai scurt. Mi-ar plăcea să știu care e...”

Rămase cu privirea ațintită în întunericul serii albastre de iulie.

Colonelul Ionaș își aprinse o țigară și se așeză lângă fereastră. O seară de vară, o seară de care-și va aminti, probabil, totdeauna.

„Ce lucru extraordinar... Dumnezeu!”

Rezidentul se întoarce acasă. Își umple un pahar cu apă și înghiți pilula de Hiposerpil.

„Până una-alta...”